

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐυγενικόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθῆναι, 11 Νοεμβρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 50

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε ἀπόλυτη ἀ-
νάγκη καὶ ἀπ' τὰ δυό. Γιά ὅλους ἐ-
φρόντισε καὶ σὲ ὅλους ἐ-
δωσε κουράγιο ἡ Μαριά.
Ὁ γιὰ τὴν κοίταξε
μὲ θαυμασμό.

— Εἶσαι γενναῖο κο-
ρίτσι, Μαριά, τῆς εἶπε
φιλώντας τὴν στοργικά,
καθὼς ἐφευγε. Θὰ τὰ πῶ
ὅλα στὴ μητέρα μου ποὺ
σ' ἀγαπάει καὶ σ' ἔχει
κρυφὸ καμάρι τῆς.

Ὅλη αὐτὴ τὴ νύχτα
ἡ Μαριά ἔμεινε ἀγρυπνῶν
πηγαίνοντας ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι τοῦ Ἰωσήφ στὸ
κρεβάτι τῆς μητέρας
τοῦ ποὺ τῆς εἶχε ἔρθει
δυνατὸς πυρετός.

Ἡ Ἐμορφία εἶχε βυ-
θισθεῖ σὲ ὕπνο βαθύτατο
ἀπὸ τὴν κόπωση καθὼς
καὶ τὰ παιδιὰ τῆς. Καὶ
παρ' ὅλη τὴ λύπη ποὺ
ἔνοιωθε ἡ Μαριά γιὰ τὴ
συμφορὰ τῶν φίλων τῆς,
ἔνοιωθε ὡς τόσο καὶ μιὰ
γλυκεῖα εὐχαρίστηση γιὰ-
τὶ ἀγρυπνοῦσε ἀπὸ πάνω
τους σὰν μητέρα. Πόσο
μεγάλῃ ἦταν ἡ συμφορὰ
τους δὲν τὸ γινώριζε ἀ-
κόμη. Προαισθανόταν ὅ-
μως ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ
ἐμπρὸς ἡ παρουσία τῆς
στὸ σπῆτι τοῦ ἀγροφύλα-
κα ἦταν ἀκόμα πιὸ ἀπα-
ραίτητη ἀπὸ πρὶν καὶ ὅ-
τι ἔπρεπε νὰ βάλῃ ὅλο
τῆς τὸ θάρρος, ὅλη τῆς
τὴν προκοπὴ καὶ τὴν
ἐργατικότητά καὶ ὅλη

τῆς τὴν ἀφασίωση γιὰ νὰ σώσῃ
τοὺς φίλους τῆς ἀπὸ τὴν κατα-
στροφὴ καὶ τὴν ἀπελπίσι.

Πιῆτε αὐτό, πατέρα, θὰ σᾶς κάνῃ καλὸ, εἶπε ἡ Μαριά. (Σελ. 430, στ. β') ἡ κόρη τίποτε. Ἦταν μιὰ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'

Εἶχε δίκιο τὸ μεγαλόκαρδο κορί-
τσι προβλέποντας πὼς ἐμελλε νὰ πά-
ρῃ ἐπάνω τῆς πολὺ βαρεῖες ὑπο-
χρεώσεις. Ὅταν τραβήχτηκαν τὰ
νερά, τότε μόνον μπόρεσαν νὰ μετρή-
σουν τίς ζημιές. Ὁ καινούργιος μύ-
λος, ὁ τόσο ὠραίος, ἦταν

πάλι ἐρείπιο καὶ τὸ σπῆ-
τι, ποὺ γιὰ οἰκονομία δὲν
εἶχε κτισθεῖ καὶ πολὺ
στερεά, δὲν μπόρεσε ν' ἀν-
θέξῃ στὸ ρέμμα καὶ γκρε-
μίστηκε. Οἱ χωριάτες
κατάρθωσαν νὰ βγάλουν
ἀπὸ τὸ νερὸ μερικὰ ἐπι-
πλα, ἀλλὰ σὲ ἐλεεινὴ κα-
τάσταση ἦταν σὶ' ἀλή-
θεια ἀξιολύπητο θέαμα
νὰ βλέπῃ κανεὶς τραπέ-
ζια, στρώματα, κρεβά-
τια, ροῦχα λασπωμένα,
ξεβαμμένα, ἀπλωμένα, ἐ-
κεῖ ποὺ ἦταν ἄλλοτε ὁ
μύλος, γιὰ νὰ στεγνώσουν
κάτω ἀπὸ τίς θερμὲς ἀ-
κτίνες τοῦ ἥλιου

Ἡ Μαριά ἀφήνοντας
μιὰ στιγμή τὴ φροντίδα
καὶ τὴν περιποίηση τῶν
ἀρρώστων καὶ τῶν παι-
διῶν στὴν Ἐμορφία ἤρ-
θε γιὰ νὰ ξεδιαλέξῃ καὶ
νὰ ἐπιδιορθώσῃ ὅσα
πράγματα μποροῦσαν νὰ
χρησιμοποιηθοῦν ἀκόμη,
ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν
σῶθεῖ καὶ νὰ τὰ φέρῃ
στὸ σπῆτι τοῦ ἀγροφύλα-
κα. Ἡ δύστυχη Ἐμορ-
φία ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε
μὰ δὲν εἶχε συνηθίσει
στοὺς τόσους κόπους καὶ
στὶς εὐθύνες καὶ ὅταν ἀ-
ναλογιζόταν τί ἔχασε, τὴν
ἐπιαναν τὰ δάκρυα καὶ
ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ

πλούσια μωλωνού, σχεδόν άρχοντισσα και βρέθηκε ξαφνικά δόλοτελα κατεστραμμένη, με τρία μωρά παιδιά, με την πεθερά της μισότρελλη από τη λύπη της και με τον άντρα της που η ζωή του κρεμόταν από μια τρίχα.

Κι' οι δυο αυτοί, κι' ο άντρας της κι' η πεθερά της ήταν καρφωμένοι ακούνητοι στα κρεβάτια τους, δίχως να μπορούν να δουλέψουν, δίχως να μπορούν καν να σκεφθούν, δίχως να μπορούν να κάνουν τίποτε γι' αυτήν, ούτε καν να την παρηγορήσουν, ούτε καν να της πουν τί να κάνη· γιατί η Έμορφία δεν είχε μάθη ποτέ της να κάνη τίποτε μόνη της, όλα τα περίμενε απ' τους άλλους. Αδιάκοπα λοιπόν παραπονιόταν και δεν ήταν ήσυχη παρά μόνον όταν ή μικρή Έλένη της κοιμόταν και ο άγροφύλακας πρόσχε τα δυο άλλα παιδιά. Έκανε θύπως-θύπως δουλειές του σπιτιού, λησμονώντας πάντοτε κάτι, τρέποντας όποτε έπιανε την πεθερά της ή κρίση της τρέλλας και μόλις τολμώντας ν' άγγιξη τον άντρα της από φόβο μήπως τον πονέση. Και κάθε στιγμή έβγαине στην πόρτα μήπως έρχόταν ή Μαριά και όταν έφτανε εκείνη, όλα ήταν καλά.

Κι' αλήθεια όταν γύριζε ή Μαριά νόμιζε πως έφερνε μαζί της τη χαρά και την ευτυχία στο σπίτι. Χαίδευε τα παιδιά, περιποιόταν τους άρρώστους, τακτοποιούσε όλα μέσα σε μια στιγμή κι' εύρισκε κιόλας και τρόπο να διασκεδάση την Έμορφία, μ' όλο που κατά βάθος δεν ήταν πιά ευθυμη από εκείνην, γιατί έννοιθε καλύτερα απ' αυτήν πόσο θλιβερή ήταν ή θέση τους και την έτρωγε ή άνησυχία, γιατί συλλογιζόταν πως θα έβγαине απ' αυτό το αδιέξοδο. 'Αλλ' ή Μαριά είχε γενναία καρδιά και δεν άφηνε να την κυριεύση ή αποθάρρυνση. «'Ας μ'ην άνησυχούμε για το μέλλον, συλλογιζόταν, φθάνουν οι καθημερινές φροντίδες. Το σπουδαιότερο τώρα είναι να κάνουμε καλά τους άρρώστους μας κι' ύστερα βλέπουμε».

Μά δυστυχώς οι άρρωστοι δεν έδειχναν πως έμελλε να γίνουν τόσο πολύ γρήγορα καλά. Η κυρά 'Αναστάσινα έγινε καλά από το κρυολόγημα που είχε άρπάξει την ήμέρα της πλυμμούρας· μά ή ταραχή που πήρε ήταν τόσο μεγάλη, ώστε εσάλειψε το λογικό της και δεν ήταν έλπίδα να συνέλθη ποτέ έντελώς. Περιδιάβαζε δώθε κείθε στο σπίτι τρομαγμένη, κάνοντας σαν αυτόματο τις δουλειές του σπιτιού και κάθε

τόσο κουνούσε το κεφάλι της κι' έλεγε περίλυπα: «Τέτοιο μύλο να χάσουμε! Τέτοιο ωραίο μύλο!».

Τό μυαλό της είχε δόλοτελα σκαματίζει και δεν ήταν πιά σε κατάσταση να διευθύνη τίποτε. Ήταν άναγκη ν' αναλάβη ή Έμορφία να διευθύνη το σπίτι της· μά θ' άποκοτούσε ποτέ της και πάλι σπύτι!

Πολύ άμφίβολο ήταν αυτό το πράγμα και μάλιστα όταν ή, με ο τοκογλύφος και με πολλή ευγένεια παρυσίασε το όμολογο και ζήτησε να του πληρώσουν το χρέος. Ο 'Ιωσήφ την έποχή εκείνη βρισκόταν στην άναρρωση· το χέρι του και το πόδι του είχαν γίνει καλά και του είχαν βγάλει τον επίδεσμο από το κεφάλι, μά ήταν ακόμη πολύ αδύνατος και δεν μπορούσε να μιλήση για πολλή ώρα. Ωστόσο άναγκάστηκε να δεχθή τον τοκογλύφο, που δεν ήθελε να φύγη, έλεγε, χωρίς να τον ιδή, γιατί είχε κάτι πολύ συμπερτικές προτάσεις να κάνη.

Οι προτάσεις του Έβραίου ήταν να έλευθερώση τον 'Ιωσήφ από κάθε χρέος με τη συμφωνία να του δώση γι' ανταλλάγμα το οικόπεδο, το έρείπια του μύλου και του σπιτιού, το ύλικό και, τι δεν είχε παρσούρει το ποτόμι πολύ μακρυνά, ώστε να μ'ην μπορούν να το ξανάβρουν. Ο παμπόνηρος τοκογλύφος είχε κάνει μια βόλτα ως εκεί και με την πρώτη ματιά που έριξε είχε βεβαιωθεί πως ή κατάσταση του σπιτιού δεν ήταν τόσο έλεεινή όσο φαινόταν. Όσο για τον μύλο, αυτόν ή θα τον ξανάχτιζε, ή δεν θ'ά τον έχτιζε. Αυτό θ'ά εξαργιόταν από τον άγοραστή που θ'ά τον έπαιρνε· όπωσδήποτε και για οικόπεδο μονάχα να πουλούσε το κτήμα, πάλι θ'ά κέρδιζε αρκετά.

Ο 'Ιωσήφ, παρ' όλη την άδυναμία του, μυρίστηκε τους σκοπούς του τοκογλύφου, μά τί να κάνη; Ο Έβραίος ζητούσε να πάρη πίσω τα χρήματά του· αν δεν του έδιναν το κτήμα είχε δικαίωμα να το βγάλη σε πλειστηριασμό και όχι μόνο θ'ά τους τόπαιρνε, μά θ'ά τους ντρόπιαζε κιόλας. Η Έμορφία καταλυπήθηκε σαν άκουσε τις προτάσεις του τοκογλύφου. Είχε πάντοτε την έλπίδα πως θ'ά κατώρθωναν να ξαναχτίσουν τον μύλο και προσπάθησε να καλοπιάση τον Έβραίο.

—'Αδύνατον, κυρά μου, αδύνατον! της έκανε εκείνος με άπελιστική απάθεια. Έχω κι' εγώ οικογένεια να θρέψω. Έφτά παιδιά, τη γυναίκα μου και τον γέρο πατέρα μου...

(Ακολουθεί)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Λοιπόν είμαστε σύμφωνες, το σκέφθηκε καλά... δεν πιστεύω να το μετανιώσης;...

— Όχι, όχι· το νοιώθω, το καταλαβαίνω... Κοντά σου θ'άναι πιά ευτυχισμένη. Έχεις πού να σταθής εσύ... Όχι, σαν και μένα, ξερό κλαδί στον κάμπο... Μά... (σιγοκλαίει).

— Έ, τί; κλάμματα θάχουμε τώρα; αν είναι έτσι, να μ'ην την αφήσης· δέ σ' έπιασε κανένας απ' το λαιμό ε... Δέ θέλω να σε βιάσω... Το σκέφτεσαι δά, καιρό και καιρό... Ξέρεις καλά πως για το κακό σου δεν το κάνω.

— Ναι, ναι... έκανε σά φοβισμένη ή άλλη, δέ λέω... έτσι είναι όπως τα λές... Μά μάνα είμαι και πονάω... Μ' όλα αυτά ή απόφασή μου, είναι παρμένη... Κράτα την... είναι δική σου. Μά μή μου ζητάς περισσότερα από ε, τι μπορώ... Μή μου ζητάς να μ'ην κλαίω...

Κάθονταν κι' οι δυο, ή λιγνή και πονεμένη Χαρίκλεια, με τα αιώνια θλιμμένα ματια, κι' ή κ. Δανάη ή πλούσια άδερφή της με τα πορφυρά παχυά μάγουλα και τα μικρά πονηρούτσικα μάτια, στο σαλόνι της δεύτερης το γεμάτο ψεύτικη πολυτέλεια και νεοπλουτισμό... Όχιτώ ή ώρα, βράδυ και τα ηλεκτρικά να κίνε και να φωτίζουν τ' άστραφτερά διαμντικά—ψεύτικα ή αληθινά, αδιάφορα—της κ. Δανάης... Τί διαφορά άνάμεσα στις δυο άδερφές. Η μεγάλη ή Χαρίκλεια, χήρα κοντά 4 χρόνια με τρία ανήλικα κοριτσάκια (το μεγαλύτερα θάταν τώρα 12 χρονών και το μικρότερο 6) έφερνε πάνω στη πονεμένη μορφή της τα σημάδια της δυστυχίας και της κακομοιριάς. Η άλλη, κοντή, παχειά, λουσάτη «σημαιοστόλιστη» (έτσι την έλεγε με κάποια χαιρεκακία ή άδερφή της, όταν ήταν στα κέφια της) έδειχνε, μόλις την έβλεπες, τον καλοζωϊσμένο άνθρωπο, τον χορτάτο, που δεν είχε για τίποτα να σκεφθή...

Κι' όμως κάποιος καυμός κρυφώλιαζε και σ' αυτή μέσα. Δεν είχε παιδιά. Μά νά, που κι' αυτό τώρα θ'ά διορθωνόταν... άφου κατάφερε να πείση την φτωχή άδερφή της να της δώση το δικό της, την 'Αθηνούλα, το στερνοπούλι, το ξανθό γαλανό της άγγελουδι, με τις τρελλές ξανθές πουκλίτσες πουπιαζαν με τον άνεμο τις άνοιξιάντικες βραδιές... με την άναλαφρη αύρα τα καλοκαιρινά πρωί-

νά, με το μανιασμένο άγέρα τα χειμωνιάτικα μεσημέρια.

Νά, στη δίπλα κάμαρα κάθονταν τώρα τα τρία κοριτσάκια, και κοιτούν με περιέργεια και με κάποιο δέος τα πλούσια παιχνίδια, που απ' τα τώρα κουβάλησε ή θειά της, για να καταφέρει την 'Αθηνούλα να μείνη. Μά τα παιδιά δεν έχουν όρεξη να παίξουν, ξέρουν κι' αυτά το μεγάλο νέο. Η 'Αθηνούλα τους θ'ά τους φύγη... ή 'Αθηνούλα τους θ'ά γίνη πλούσια... Πώ, πώ, πώ, κι' όλα αυτά τα παιχνίδια κι' όλα αυτά τα λούσα θ'άναι δικά της. —Χάρεσαι 'Αθηνούλα;...

—Ναι μά κοίτα τί όμορφη κούκλα. Δικιά της θ'άναι Ματίνα; ρωτάει ή Νασούλα, ή δεύτερη κόρη, ένα χλωμό καχεκτικό κοριτσάκι οκτώ χρονών. Η Ματίνα είναι ή μεγάλη κι' οι μικρές νομίζουν πως όλα πιά τα ξέρει αυτή... Κοτζάμ κορίτσι δά δώδεκα χρονών. Και βέβαια είναι δική της, τί, μ'ην έχει άλλα παιδιά ή θειά για να παίζουσε ή μήπως και θέλει να την παίζη ή ίδια;

—Και θ'ά έχη και ωραία φουστάνια και ωραία καπέλλα... απ' όλα ε;... Πώ, πώ, Χριστέ μου, τί χαρά της... θ'ά τη βλέπουμε και δέ θ'ά την γνωρίζουμε... Τί όμορφη πιά θ'άναι.

—Και μ' αυτά είναι όμορφη ή 'Αθηνούλα, μουρμουρίζει σαν από μέσα της ή Ματίνα, με κάποια κρυφή κι' άνομολόγητη ζήλεια, γιατί αυτή ή καίμενούλα είναι άσχημούτσικη με τα σκαμμένα της μάγουλα τα γεμάτα σπυράκια.

Αλήθεια, από τα τρία κοριτσάκια μόνο ή 'Αθηνούλα είναι τόσο γλυκειά και τόσο όμορφη, γι' αυτό κι' ή θειά της την διάλεξε για παιδί της.

—Νά σ'άς πώ... πετάγεται ξάφνου ή 'Αθηνούλα που καθόταν τόσην ώρα σκεπτική, όλα θ'ά τ'άχω έδω, δέ λέω, μά δεν ξέρω. Νά... κάτι φοβάμαι... θ'ά μ' αγαπάη τάχα ή θειά μου σαν τη μάνα μου; ε;...

—Και βέβαια θ'ά σ' αγαπάη, την παρηγορεί ή Ματίνα, κι' έπειτα μ'ην νομίζεις πως έμεις πάλι θ'ά χαθούμε για σένα; να δής πού θ'άρχόμαστε κάθε Κυριακή να σε βλέπουμε... μόνα πού σ' έτσι καλοντυμένη πού θ'άσαι μ'ή μπας και δεν μ'ας καταδέχεται; δεν πιστεύω.

—Σώπα καλέ, πετάχτηκε ή Νασούλα, που δέ θ'ά καταδέχεται τ'ά δέρφια της, να δά ή ώρα να μ'η καταδέχεται και τη μάνα της. Μπά!

—Όψ, τί μου λέτε, καλέ; Δεν καταλαβαίνω. Ένα μονάχα θέλω να μου π'ητε. Τώρα πού θ'ά με κάνη

παιδί της ή θειά μου πως θ'ά τη λέω, μάνα; δεν μπορώ.

—Όχι καλέ αυτή θ'ά την λές μαμμά...

—'Α βέβαια άλλο μάνα, κι' άλλο μαμμά. Μαμμά θ'ά λέω την καινούργια και μάνα την παλιά, ε;...

—'Ακουσε... 'Ακουσε... ακόμα δεν έφυγα κι' έγιναι ή «παλιά», λέει ή Χαρίκλεια που την άκουσε απ' την διπλανή κάμαρα. Τί σκληρά πού γίνονται καμιά φορά τα παιδιά δίχως να το καταλαβαίνουν.

—Έλα δέ, καυμένη, πού συνερίζεσαι ένα μωρό! «Μ' έλουσες με χτένισες, ξέρω ποιος με γέννησε». Έννοια σου μ' ε, τι να της κάνω εγώ, εσένα θ' αγαπάη περισσότερο

— Μονάχα να μ'ην μου τη χαλάσης, να την προσέχης, να την αγαπάς... και πάλι τα μάτια της φτωχοχήρας, γεμίσανε δάκρυα.

Δεν ήταν πάντα τόσο φτωχεία ή Χαρίκλεια. Ο άντρας της τον είχε τον τρόπο του, πρώτος καρροτσέρης της 'Αθήνας, με δώδεκα άλλα στους σταύλους, τέσσερις άραμπάδες και πέντε σούστες. Από τα χέρια του τρώγανε ψωμί, όχι μονάχα οι δικοί του, πλούσια και παραπανιστά, μά και κάμποσες φτωχές οικογένειες. Μά δεν είχε χέρι να κρατήση και για τους άνάποδους καιρούς.

(Τό τέλος στο ερχόμενο).

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

6.

Λοιπόν ναι, ή Ροδόπη θ'ά ξανάβλεπε το σαντάλι της, και να με ποιο θαυμασίο τρόπο:

Καθώς είπαμε Φαραώ, δηλαδή βασιλιάς στην Αίγυπτο ήταν την εποχή εκείνη ο Ψαμμήτιχος. Πολύ νέος, μόλις είχε άνεβεί στο θρόνο μετά το θάνατο του πατέρα του, κοίταζε πως να ευχαριστήση το λαό και να γίνη αγαπητός. Γι' αυτό έπρόσχε πολύ να κάνη δικαιοσύνη και κάθε μέρα, κατά το μεσημέρι, καθόταν στην αυλή απ' έξω απ' το παλάτι του στη Μέμφιδα και διέταζε όλους εκείνους που παρουσιάζονταν. Έτσι και το μεσημέρι εκείνο, καθισμένος εκεί έξω στο θρόνο του, και τοιγυρισμένος από τους αυλικούς του έδίκαιζε.

Μια στιγμή, που ήθελε, φαίνεται, κάτι να σκεφθή, σηκωσε τα μάτια του ψηλά και τότε είδε στον γαλάζιο οθονό να πετούν κάτι μεγάλα μαύρα πουλιά. Τα κοίταξε ακόμα, όταν από το σιάρι αυτό ξεχώρισε ένας άετός, χαμήλωσε λίγο, στάθηκε ίσια-ίσια πάνω από τον Ψαμμήτιχο, και του έροίξε ένα χρυσοκόκκινο πραγματάκι, που έπεσε πάνω στα γόνατά του. Ο Φαραώ εξαφνιάστηκε:

—Τί είν' αυτό; Μπά! ένα κόκκινο, χρυσοκέντητο σαντάλι! 'Από πού να το πήρε ο άετός; Και γιατί ήρθε και τ'όροίξε πάνω μου; Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ξέρη τα θελήματα των θεών, μά χωρίς άλλο κά-

ποιος θεός θα τὸν ἔστειλε ! Εἶναι σημάδι αὐτοῦ γιὰ μένα. Καὶ τὸ πρῶτο ποῦ ἔχω νὰ κάμω εἶναι νὰ ζητήσω καὶ νὰ μάθω ποῖα φοροῦσε αὐτὸ τὸ τόσο-δὲ μικρὸ σανδάλι. Γιατὶ δὲν εἶναι παιδιάτικο. Ἀπὸ τὸ σχῆμα του καὶ τὸ κέντημά του φαίνεται πὼς εἶναι ἐνὸς μεγάλου κοριτσιοῦ ποῦ ἔχει ὅμως τὸ μικρότερο πόδι τοῦ κόσμου.

Ἐμεινε λίγο συλλογισμένος, ἔπειτα σηκώθηκε καὶ φώναξε μὲ ἀπόφαση: — Λοιπὸν, ἐγὼ αὐτὴ θὰ τὴν βοῶ ! Κι' ὅποια κι' ἀνείναι θὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου καὶ θὰ τὴν κάνω βασίλισσα. Εἶναι τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ!

Καὶ πρόσταξε ἀμέσως νὰ βγοῦν κήρυκες σ' ὅλο τὸ βασίλειο καὶ νὰ διαλαλήσουν πὼς στὸ παλάτι τοῦ Φαραῶ εἶχε πέσει ἕνα κόκκινο σανδάλι καὶ πὼς ὁ βασιλιάς θάπαιρνε γυναῖκα του ἐκείνην ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τὸ φορέσει.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

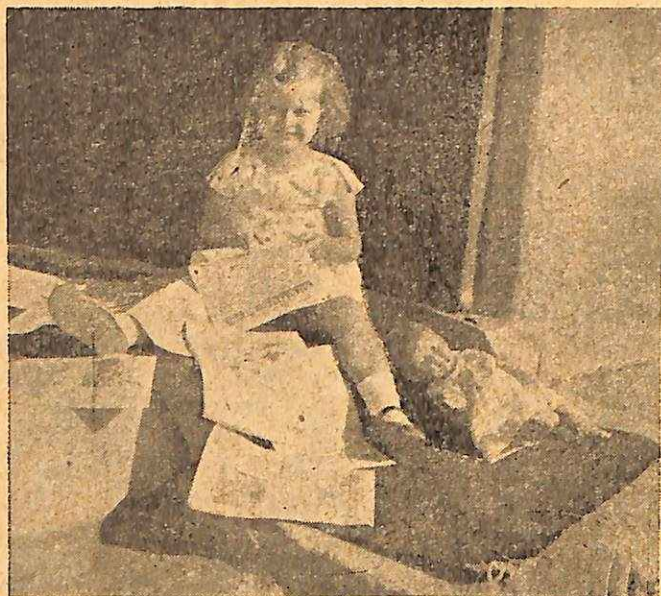
— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ κυρία Τσέυν ἔκανε ναι μὲ τὸ κεφάλι της κι' ἔρριξε μιὰ ἐξεταστική ματιά στὸν πολυθρόνο δρόμο. Ὅπως ὁ ἀντρας της, ἔτσι κι' αὐτὴ ἀπὸ τὰ πολλὰ ταξίδια ποῦ ἔκανε ἤξερε ἀπ' αὐτὲς τίς συγκεντρώσεις καὶ τίς εὗρισκε τὴ μία ὁμοία μὲ τὴν ἄλλη.

Οἱ ψαράδες ἄρχισαν νὰ ἔρχονται καὶ ν' ἀνακατεύονται μὲ τὰ πλήθη τοῦ κόσμου μπρὸς στίς πόρτες τοῦ Δημαρχείου — Πορτογάλοι μὲ σκουφιά γαλάζια καὶ μὲ τίς γυναῖκες τους ποῦ εἶχαν τὸ κεφάλι τους γυμνὸ ἢ σκεπασμένο μ' ἕνα σάλι· ναυτικοὶ ἀπὸ τὴ Νέα Σκωτία μὲ γαλανὰ μάτια καὶ ναυτικοὶ ἀπὸ τίς υπερπόντιες θαλασσινὲς χώρες : Γάλλοι, Ἰταλοὶ, Σουηδοὶ, Δανοὶ μαζὶ μὲ τὰ ξένα πληρώματα τῶν πλοίων ποῦ ἔκαναν τὴν ἀκτοπλοΐα καὶ παντοῦ γυναῖκες ντυμένες στὰ μαῦρα ποῦ χαιρετιόνταν μὲ στυγνὴ υπερηφάνεια, γιατί ἦταν ἡ μεγάλη τους ἡμέρα. Καὶ ὑπῆρχαν καὶ ἱερωμένοι ἀπὸ κάθε δόγμα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς ἐπισκοπιανούς ὡς τοὺς λουθηρανούς πάστορες, μὲ τὰ υπερδεμένα ψαρὰ γένεια, ποῦ στὰ νειάτα τους ἦταν ναυτικοὶ καὶ ποῦ εἶχαν φάει τὴ θάλασσα μὲ τὸ κουτάλι καὶ συνδέονταν ἀδελφικά μὲ τοὺς ψαράδες εἰκοσι καραβίων καὶ πάνω. Εἶχαν ἔρθει ἀκόμη καὶ πλοῦσοι πλοισκίτες ποῦ εἶχαν δολοκλήρο στόλο ἀπὸ γολέττες στὴν κατοχὴ τους, μέτοχοι ἀπὸ ἀτμοπλοῖ-

κὲς ἐταιρεῖες καὶ μικροῦδιοκίτες ποῦ δὲν εἶχαν πάνω ἀπὸ ἕνα κυραβάκι καὶ αὐτὸ καταχρεωμένο· εἶχαν ἔρθει

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρὴ ἀνηψιά της Ἑλληνοπούλας, ἡ Τζέννη εἶναι ἡ πρὶν φανερὴ διαπλάσσοῦσα. Δὲν ἔχει ἀκόμη νὰ διαβάσῃ ἀλλὰ κοιτάζει τίς ὡραῖες εἰκόνες.
Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Ἑλληνοπούλα

καὶ τραπεζῖτες καὶ ἀσφαλιστὲς καθὼς καὶ ἰδιοκτῆτες ναυπηγείων ἢ δεξαμενῶν ἢ ρυμουλκῶν ἢ ἀποθηκῶν καὶ ὅλο τὸ ἀνακατεμμένο πλήθος τοῦ λιμανιοῦ.

Πέρασαν ἀνάμεσα ἀπὸ τίς καρέκλες τίς βαλμένες στὴ σειρά ὅπου ξεχώριζαν τ' ἀνοιχτόχρωμα φορέματα τῶν κοριτσιῶν καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ δῆμου τοὺς παρέλαβε καὶ τοὺς πῆγε στίς μπροστινὲς σειρές, καμαρώνοντας γιὰ τοὺς ἐπίση-

μοὺς ξένους ποῦ τιμοῦσαν τὴ γιορτὴ. Ὁ Τσέυν εἶχε κουβεντιάσει μαζὶ τοῦ πέντε λεπτά τῆς ὥρας λίγες μέρες πρὶν καὶ ἀπὸ τότε τὸν θεωροῦσε φίλο του.

— Λοιπὸν, κύριε Τσέυν, πὼς σὰς φαίνεται ἡ πόλις μας ; Ἐχετε καὶ σεῖς στὰ μέρη τὰ δικὰ σας τέτοιες γιορτές, κυρία μου;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Τσέυν, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε τόσο παλιοὶ σὰν κι' ἐσὰς.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, οὔτε λόγος νὰ γίνεταί. Θάπρεπε ὅμως νὰ βρισκόσαστε ἐδῶ στίς γιορτές ποῦ δώσαμε ὅταν συμπληρωθῶσαν τὰ διακόσια πενήντα χρόνια ἀπὸ τὴν ἱδρυσή μας. Σὰς βεβαιῶνω, κύριε Τσέυν, πὼς ἡ παλιὰ πολιτεία μας ῤῥῃκε ἀσπροπρόσωπη.

— Τὸ ἄκουσα ποῦ τὸ ἔλεγαν. Μὰ πὼς γίνεται ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, νὰ μὴν ἔχῃ ἡ πόλις σας ἕνα καλὸ ξενοδοχεῖο;

— Αὐτὸ τοὺς τὸ λέω πάντα ἐγὼ, κύριε Τσέυν, Βέβαια θὰ χρειαστῇ νὰ ξεδεψομεν χρέμηματα πολλὰ, μά...

Δὲν τελείωσε τὴ φράση του γιατί ἀκούστηκαν οἱ πρῶτες ἡχηρὲς συγχορδίες τοῦ ἁρμονίου.

— Τὸ νέο μας ἁρμόνιο, εἶπε ὁ ὑπάλληλος τοῦ Δήμου μὲ καμάρι. Μὰς κοστίζει, ξέρετε, τέσσερις χιλιάδες δολλάρια. Νὰ τώρα μερικὰ ἀπὸ τὰ ὄργανά μας ποῦ σηκώνονται νὰ τραγουδήσουν. Ἡ γυναῖκα μου τοὺς ἔμαθε ὅλα τὰ τραγούδια. Ἐλπίζω νὰ σὰς ξαναῖδῶ σύντομα, κ. Τσέυν. Μὲ ζητοῦν στὴν ἐξέδρα.

Λεπτές, δροσερές, καθάρειες οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν σκέπασαν τὸν θόρυβο ποῦ ἔκαναν οἱ τελευταῖοι καθυστερημένοι καθὼς τοποθετοῦσαν τίς καρέκλες.

« Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον ! »

Οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὴ μίαν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τῆς μεγάλης αἵθουσας ἔσκυβαν γιὰ νὰ ἰδοῦν καλύτερα, ἐνῶ οἱ ἄνδρες πλημμύριζαν τὸν αἰθέρα. Ἡ κυρία Τσέυν μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους ἄρχισε νὰ νοιώθῃ τὴν ἀναπνοὴ τῆς νὰ πιάνεται. Ποτέ της δὲν φανταζόταν πὼς ὑπῆρχαν τόσες χῆρες στὸν κόσμο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΣ

Κάποτε πῆγε στὸ Σοφικό, τὸ γνωστὸ χωριὸ τῆς Κορινθίας, ἕνας ἔμπορος ποῦ ἄκουγε στὸ ὄνομα Γκενεράλης καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς προσετοὺς τοῦ τοῦ νὰ τοῦ πουλήσουν ὅλο τὸ ρετοῖν τῆς χρονιάς.

Ἄμα συμφωνήσανε στὴν τιμὴ ἔδωσε ἄρραθῶνα καὶ τοὺς εἶπε ποῦ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ὅταν θὰ τὸ εἶχαν μαζεμένο καὶ βαλμένο σὲ τραγίσια ἀσκιά, νὰ πάῃ νὰ τὸ παραλάβῃ.

Σὰν ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ τοῦ γράψουν πὼς τὸ εἶχαν ἔτοιμο πιά, συναχτήκανε, Κυριακὴ ἀπολείτουργα στὴν πλατεία ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ περιμένοντας τὸν παπὰ καὶ τοὺς προσετοὺς νὰ κάνουν τὸ γράμμα γιατί καθένας τους λίγο πολὺ θάπαιρνε μερίδιο ἀπὸ τὰ λεπτά τοῦ ρετσοῖν.

Αὐτὴν τὴν κομμοσυρροὴ τὴν εἶδε ἀπὸ τὴν κορυφὴ κάποιου λόφου ἕνας τοσπάνης πατριώτης τους καὶ περὶεργος νὰ μάθῃ τί ἔτρεχε στὸ χωριὸ, ροβόλησε διαστικὲς ὡς ἐκεῖ.

Μόλις ἔφτασε, εἶδε καὶ ἄκουσε τὸν παπὰ νὰ ὑπαγορεύῃ μὲ πολλὰ ἐκκλησιαστικὰ ρητὰ καὶ τὸν δάσκαλο νὰ τὰ γράφῃ σὲ μιὰ μεγάλη κόλλα χαρτί ποῦ εἶχε μπροστὰ του.

Μ' αὐτὰ ἐγεμίστηκε ἕνα κατεβατὸ χωρὶς ἀκόμα ὁ παπὰς νὰ ἔχῃ μπῆ στὴν οὐσία. Ἐνας προσετὸς εἶπε νὰ προσθέσουν, πὼς κτυπήσανε τοὺς κορμούς τῶν πεύκων, ποῖα ἡμέρα ἄρχισαν τὸ μάξιμα τοῦ ρετσοῖν καὶ πιά τὸ τελειώσανε.

Ἄλλοι ἤθελαν νὰ βάλουν κι' ἄλλες ἀνόντες λεπτομέρειες καὶ τίς συζητοῦσαν πεισματικά· ἔτσι ἡ ὥρα περνοῦσε μάταια. Ὁ δάσκαλος μὲ τὸ νὰ γράφῃ καὶ νὰ ξεγράφῃ ἐγέμισε τὴν κόλλα μὲ μουντζουρώματα καὶ πολυλογία ξεκάρφωτη.

Ὅπως ἦταν στενοχωρημένος ποῦ δὲν μπορούσε νὰ τοὺς συμβιδάσῃ καὶ φοβότανε μήπως ἀρπαχτοῦν καὶ γίνουν μαλλιά κουδάρια, μπήκε στὴ μέση ὁ τοσπάνης καὶ εἶπε :

— Πατριῶτες, ἀκοῦστε μιὰ στιγμή καὶ μένα: Τί τὰ θέλετε τὰ πολλὰ λόγια ποῦ εἶναι φτώχεια ; καὶ γυρίζοντας στὸν δάσκαλο πρόσθεσε: Γράψε τοῦτα τὰ λίγα σταράτα ποῦ ξεκαθαρίζουν τὸ πρᾶγμα: « Ἀπὸ μᾶς τοὺς Σοφικίτες σ' ἐσένα τὸ Γκενεράλη: Τὸ ρετοῖν εἶναι χαζίρι φέρε τᾶσπρα νὰ τὸ πάρῃς ».

Σ' αὐτὸ τὸ ἄκουσμα ὅλο τὸ πλήθος ξέσπασε σὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς καὶ μερικοὶ ἀπὸ ἐνθουσιασμό, σήκωσαν στὰ χέρια τους τὸν τοσπάνη λέγοντας πὼς αὐτὸ ἦτανε ὅ,τι χρειαζότανε, γιατί

τὰ λέει παράπαν ἀπὸ καλὰ. Ὁ δάσκαλος σύμφωνα μὲ τὴν κοινὴ βοή, καθάρωγραψε ἀμέσως σ' ἄλλη κόλλα ὅσα εἶπε ὁ τοσπάνης, κι' ὅπως τὰ διάβαζε στοὺς προσετοὺς γιὰ νὰ υπογράψουν, ὅλοι οἱ γύρω τὸ ξαναλέγανε τραγουδιστά.

Τὸ γράμμα τοῦτο στὸ Γκενεράλη, ἔμεινε ἱστορικόν. Οἱ Σοφικίτες γιὰ πολλὰ χρόνια τὸ λέγανε μὲ καμάρι καὶ ὁ δάσκαλος τὸ ἀνέφερε πάντοτε, γιὰ κτυπητὸ παράδειγμα Λακωνισμοῦ τῶν Νεοελληνικῶν χρόνων.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μόλις δύσει ὁ ἥλιος στὸ βουνό, μ' ὅλα τὰ περίσσια του τὰ κάλλη

Πρῶτο ἀπ' τᾶλλα τᾶσπρα φωτεινόν, Τᾶσπρα τῆς ἀγάπης, ξεπροβάλει.

Τῶχουν δώσει ὀνόματα πολλὰ Ἐσπερο τὸ λέν κι' Ἀποσπερίτη, Ἀλλὰ τοῦ ταιριάζει πρὶν καλὰ Τὸ χαριτωμένο του: Ἀφροδίτη.

Τὴν ὀλόγλυκά του τὴ ματιά Στὸ φτωχὸ πλανήτη μας στηλόνει, Κι' ἔχει μιὰ κρυφὴ ἐπιθυμία Πὼς νὰ σχετισθοῦνε σὰν γειτόνοι.

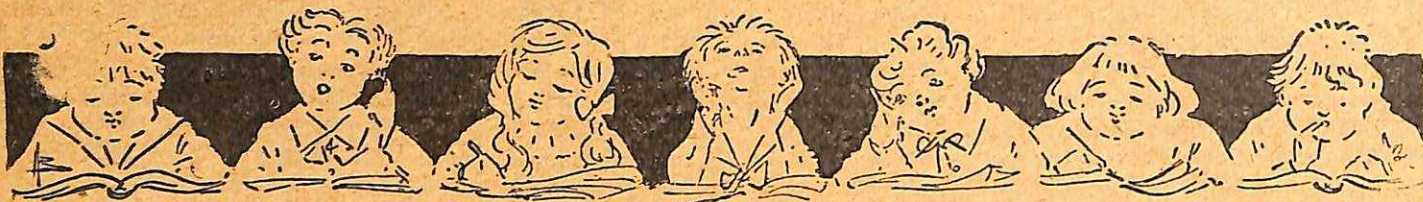
Θέλει νὰ μᾶς δείξῃ πὼς κι' αὐτὸ ἔχει ὄρη, θάλασσες καὶ δάση, Καὶ κατοίκων κόσμο ζηλευτὸ Ποῦ μᾶς ἔχει ἰσὼς ξεπεράσει!

Ἀπὸ τᾶλλα τᾶσπρα πρὶν στερνὰ Μόλις φέγγει ὁ ἥλιος πάντα σβύνει, Καὶ τὸ λέν Ἐωσφόρο καὶ Αὐγερινό, Μ' ἄστρο τῆς ἀγάπης ἔχει μένει.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί ὡραῖους κύβους ἔφερε τῆς Ἑλλης ὁ νουνός της. Μ' αὐτοὺς θὰ μάθῃ ἀμέσως τὸ Ἄλφα-Βῆτα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

LAMARTINE

ΝΟΕΜΒΡΗΣ

Νά τὰ φύλλα τὰ ξερά
Πού πέφτουν στο χορτάρι
Νά ὁ ἀγέρας πού σηκώθη
Καί στὴ λαγκαδιά σφυρίζει
Νά καὶ τὸ χελιδόνι
Ποὺ πετᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Κι' ἀγγίζει πάνω-πάνω
Μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ φτεροῦ του
Τὰ νερά τὰ κοιμισμένα,
Στοὺς λάκκους τὶς λιμνοῦλες.

Καὶ νὰ τὸ χωριατόπουλο
Ποὺ μαζεύει τὰ πεσμένα
Στοὺς λόγγους τὰ ξερά κλαδιά.
Τὸ κελάρυσμά του πιά
Ποὺ μάγεψε τὰ δάση
Τὸ νεράκι δὲν τὸ ἔχει,
Καὶ ἀπ' τὰ γυνὰ τῶν δέντρων
Κλαδιά δὲν τραγουδᾶνε
Τὰ φτωχούλια τὰ πουλιά.

Κοντὰ 'ναὶ ἡ αὐγὴ κι' ἡ νύχτα
Σὰ φανῇ, σὲ λίγο ὁ ἥλιος
Νὰ τελειώσῃ πιά κοντεύει
Τὸν ταχτικό του γύρο.
Καί, ποὺ καὶ ποὺ, ἀντὶ γιὰ φῶς
Τῆς ἡμέρας, μιά χλομούλα
Μονάχα ρίχνει ἀναλαμπή.

Καὶ τὸ πρόβατο ψηλά
Δὲ βρῖσκει πιά χορτάρι
Καὶ τ' ἀρνάκι του, στ' ἀγκάθια
Τοῦ μαλλιῦ του ἀπομεινάρια
'Αφήνει. Κι' ἡ φλογέρα
Μὲ τοῦ κάμπου καὶ τοῦ λόγγου
Τὶς ὥριες συμφωνίες
Δὲν ἀκούγεται σὰ δάση
Μὲ σκοποὺς χαρὰς κι' ἀγάπης
Στοὺς κάμπους κάθε χόρτο
Εἶναι τώρα πιά κοιμένο.

Ἔτσι μιά χρονιά τελειώνει
Ἔτσι τελειώνει ἡ ζήση μας.
Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι [B]

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Ἡ μικρὴ βιβλιοθήκη ἦταν γεμάτη
φῶς καὶ σκόνῃ καὶ παλιά σφραγισμένα
βιβλία. Μιά ξεστή, στοργικὴ γωνιά, ἡ
βιβλιοθήκη τοῦ σχολείου. Ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο ὁ Ὑμητός ἔδειχνε τὶς ραδιῦμες
καμπύλες του, ἔδειχνε τὶς ὄψεις του πο-
λυμορφεῖς μὲ τὶς ὥρες καὶ τὶς ἐποχές.
Ἦταν χρυσὸς ὁ Ὑμητός ἐκεῖνο τὸ
πρωτὶ, χρυσὸς καὶ γαλάζιος, τυλιγμένος
στὴν ἀστραφτερὴ καταχνιά του. Ἦταν
ὁ οὐρανὸς βαθὺς καὶ διάφανος καὶ λι-
γοστὰ στοργικὰ σύννεφα εἶχαν σταθῇ
πάνω ἀπὸ τὴ μακρινὴ κορφή τῆς Πεν-
τέλης. Κι' ἦταν πῶς δυνατόν οἱ φωνὲς
τῶν παιδιῶν, πῶς δυνατόν τὸ σχολεῖο
ποὺ ἀντηχοῦσε σὰν ἀνοιξιὰτικὴ χελιδ-
νοφωλιά.

Μιά τέτοια χαρούμενη μέρα καὶ τὰ
βιβλία τὰ σκονισμένα εἶχαν κι' αὐτὰ
ὀρη στοργικὴ, ἔτσι καθὼς ἀραδιάζον-

ταν μὲ τὶς μικρὲς ἀσπρὲς ἐτικέτες τους.
Τὰ ταχτοποιοῦσαμε μὲ κάποια πυρε-
τώδικη βία, μὲ κάποια ἔξαρση, γιατί ἦ-
ταν οἱ τελευταῖες μέρες τοῦ σχολείου,
γιατί μᾶς παράσερνε κιόλας ἡ Ζωὴ στὸ
στρόβιλό της.

Ἔλεγε τὸ στόμα ἀσώπαστα, ξετύλιγε
ἡ ψυχὴ ὄνειρα ἀπίστευτα, φτεροῦγιζαν
γύρω μας χίμαιρες μ' ἱριδιένια φτερά,
ἀπιαστα πουλιὰ τῆς χαρὰς. Φτεροῦγι-
ζαν ἐνωμένα, γιατί ἦταν τὰ ἰδανικά κοι-
νὰ καὶ φωτίζονταν τὰ ὄνειρα μὲ τὶς ἱ-
διὲς ἀχτίδες, μὲ τὸν ἴδιο ξένιαστο ἥλιο
ποὺ ἔλυνε τὴν κάμαρα καὶ τὶς ψυχὲς μας
Μέρες φωτεινές! Μέρη χαρούμενα!

Ποῖος ἔκρινε τὸν ἥλιο σας τὸν ἀκτι-
νόβολο; Ποῖος ἔσβησε τὰ ἱριδιόματα
ἀπὸ τὰ χιμαίρικὰ φτερά;

Ἐκείνη τὰ παρὰθυρα κι' ἔδωξαν
τὸ φῶς ἀπὸ τὴ μικρὴ γωνιά. Ἄλλα χέ-
ρια θὰ τὰ ξαναοἰοῦν καὶ τ' ἀγαπη-
μένα βιβλία θὰ ξεφυλλιστοῦν ἀπὸ ἄλλα
ἀνυπόμονα δάχτυλα. Ὁ ἄπλῶναι ἀπ'
ἔξω ὁ Ὑμητός τὶς γραμμένες καμπύλες
του καὶ θὰ βουίζουν τὰ παιδιὰ σὰν ἀ-
νήσυχο μελίσι. Θάνα τόσος χαρούμενος
ἡ βιβλιοθήκη τοῦ σχολείου! Καὶ κανένας
δὲ θὰ νοιώθῃ τὶς σκιὲς ποὺ πλανῶνται
σιωπηλὰ στὸν ἀέρα της, κανένας δὲ θὰ
συλλογιέται αὐτὲς ποὺ ἔζησαν ἄλλοτε
στὸν ἥλιο της. Μὰ θάρθῃ μιά μέρα σὰν
ξένη ἐκεῖνη ποὺ ἔμεινε μόνη στὸ δρό-
μο, θάρθῃ μιά μέρα νὰ βοῇ τὰ ἰδανικά
ποὺ κινηγοῦσαν μαζί μὲ τὴ χαμένη συν-
τροφία. Καὶ τότε—ἐκεῖνη μόνον—θὰ
νιώσῃ τὶς σκιὲς ποὺ πλανῶνται σιωπη-
λὰ στὴν κάμαρα—τὰ ὄνειρα ποὺ πετοῦ-
σαν ἀδερφομένα μὲ τὰ δικὰ της—τὰ ὄ-
νειρα ποὺ ἔπεσαν μαζί μὲ τὰ χρυσὰ
φύλλα τοῦ γινώσκου, τὰ παγωμένα, τὰ
νεκρά πουλιὰ τῆς χαρὰς.

Ροζελάντια [B]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Καλὲ ἀπποῦ, γιατί ἔβγαλες τὰ
μαλλιά σου ἀπὸ τὸ κεφάλι σου καὶ τὰ
κόλλησες στὸ σάγονι σου;

Σὺ τίποτ' καὶ λόγια τῆς Ἀττί Ἰράμ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 287ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 3 Δεκεμβρίου 1938 πρὸς εἰ-
ρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλά-
σεως Δεκεμβρίου 1938, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου
καὶ Μαρτίου 1939 δημοσιευθεισῶν 202 Πνευματι-
κῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς
ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ *πρῶτος* τὰς εὐρεθεί-
σας ὁρθὰς Λύσεις, ὁ *δεύτερος* τὰ Εὐσημα
Λύσεων καὶ ὁ *τρίτος* τὰ Εὐσημα Ἐπιμο-
νῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρο-
μητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οἱ *Ἰσοτίμοι* ὧν τῶν τάξεων ἔχουν
τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ
δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα τῶν ἐπὶ πληρωμῇ
δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισί, καὶ νὰγορά-
σων, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον,
(διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα
τοῦτο,) ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τὸν «Δια-
πλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1938 (Β' Πε-
ρίοδος) μὲ ἔκπτωσην δέκα πέντε (15) δραχ-
μῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσων ὁ-
μοίον ἴσμον μὲ ἔκπτωσην δέκα (10) δρ. καὶ
οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσην πέντε (5) δρ. Ἰδὲ καὶ
Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 καὶ 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καὶ
θῶς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευκὴ Κα-
μέλια, 189, 19, 9.

Ἰσοτίμοι: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθε-
ρίας, 202, 21, 9. Σιὰ, 182, 19, 9. Σί-
φουνας, 188, 19, 9. Ἀδολφ, 201, 21, 9.
Ἀρπης, 196, 20, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μόννα
Λίβα, 173, 18, 9. Λάφνη, 175, 18, 8.
Ἰσοτίμοι: Γκάλικ, 178, 18, 9. Ναυ-
τάκι, 168, 17, 9. Φρανσίνα, 181, 19, 9.
Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι, 180, 18, 9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνοπού-
λα, 143, 15, 9. Σιλαβωμένο Νησί, 154,
16, 9. Νυχτογράφο, 157, 16, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀσπρὸς Γλάρος, 132, 14, 7.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Αὐγούλα, 62, 7, 4.
Φιλόσοφος, 22, 3, 3. Γέρος τοῦ Μω-
ρηῶ, 47, 5, 3. Κυρίαρχος τοῦ Διαπλά-
σοκοσμοῦ, 41, 5, 6. Εὐδοκία Ρόδου, 7,
1, 1. Σεληνιώτικος Ὀρίων, 32, 4, 2.
Μελαχρόνι Ὀρειβάτης, 34, 4, 3.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δωδωναίος,
143, 15, 9.

Ἰσοτίμοι: Σκυριανόπουλο, 185, 19, 9.
Ρέπουτε, 193, 20, 9. Μικρὰ Καλλι-
τέχνις, 151, 16, 8. Γελαστός Ἀντι-
πλοίαρχος, 146, 15, 8. Ἐνας Ἀνδρας,
192, 20, 9. Μιλτιάδης, 179, 18, 9. Κό-
μης Φόν Σπέε, 160, 16, 9. Θαλασσοτα-
ραχὴ, 171, 18, 8. Αἴγλη, 190, 19, 9.
Κοιναγός, 193, 20, 9. Γατροδάκι,
155, 16, 7. Ροβινσὼν Κρούσος, 179, 18, 9.
Αἶνος, 198, 20, 6. Ἡλιοπερίχνη, 180,

18, 9. Πασχαλίτσα, 157, 16, 8. Ἀρτι-
νιάν, 181, 19, 9. Γαλανομάτα, 144,
19, 9. Βόρειος Πόλος, 163, 17, 9. Μου-
σίτσα, 152, 16, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σεμίρα-
μης, 121, 13, 7. Κεφαλλονιπούλα,
129, 13, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τζόκεϋ, 102,
11, 6. Αἶεν Ἀρστέυειν, 116, 12, 6. Ρι-
χάρδος Λεοντόκαρδος, 103, 11, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ὀνειρεμένη Πατρίδα,
100, 12, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πεοδικούλης,
6, 1, 1. Ὠκύπους Ἀχιλλεύς, 49, 5, 2.
Θεόδωρος Κολοκωνῆς, 49, 5, 2. Ἐ-
βελίνα, 41, 5, 4. Νεαρός Διπλωμάτης,
30, 3, 4. Μάγκας, 17, 2, 1. Φρενίτις,
64, 7, 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 6 Νοεμβρίου 1939

Ὁ κ. Φαίδων μὲ παρακάλεσε νὰ εἰχα-
ριστώσω θερμὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, ποὺ εἶπε
μὲ γράμματά εἰς μὲ κάστες, εἰς προ-
σωπικῶς τὰ ἴδια, ἔδειξαν τόσο ζωντὴ ἐν-
διαφέρον γιὰ τὴν ὕψα του. Οἱ ἐκδηλώ-
σεις αὐτὲς τὸν συγκίνησαν ἐξαιρετικὰ καὶ
ἦταν γι' αὐτὸν ἕνα ἀκόμη δῆγμα ἀγάπης
μὲς σὰ τὰ τόσα ποὺ τοῦ δίνουν τὴν ἀγαπημέ-
νου διπλάσιον καὶ θὰ συντελέσουν
νὰ γίνῃ καὶ μιά ὥρα νωρίτερα καὶ νὰ
ἐξαπαύσῃ πάλι μὲ νὰ δρεῖ τὴν πέννα.

Καθὼς βλέπετε οὕτως αὐτὸ τὸ φύλλο εἶ-
ναι δωδεκάσέλιδο γιατί ἡ παραμονὴ τοῦ
κ. Φαίδωνος στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ κράτη-
σε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι εἶχαμε υποθέσει
στὴν ἀρχή, καὶ ὅταν ἀκόμη γυρίσῃ δὲν θὰ
τοῦ ἐπιτρέψουν οἱ γιατροὶ νὰ πολυκουράσῃ
τὰ μάτια του. Ἐλπίζω πῶς θὰ υποσθῇ
μὲ «καλὴ καρδιά» τὴν μικρὴ αὐτὴ στερή-
ση, ἀφοῦ ὀφείλεται ὅς ἕνα τὸ οὐ σοβαρὸ
λόγο. Ὅπως δὲ ποτε ὅς ἀποζημιωθῇ μὲ
τὰ Νέα τοῦ 1940 ποὺ εἶναι πῶς ἐνδια-
φέροντα ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ καὶ ποὺ θὰ
δημοσιευθοῦν σὲ ἐρχόμενο φυλλάδιον ἢ σὲ
τελευταίον.

Ἀπολλώνι, τὸ γραμματάκι σου γιὰ τὸν
κ. Φαίδωνα εἶναι τόσο συγκινητικὸ καὶ
τροφερὸ καὶ χαριτωμένο, ὥστε ἂν εἶχα
χώρο θὰ τὸ δημοσίευσά ἐδῶ ὁλόκληρο. Ἐ-
χεῖς δικίον, ὅποιος ἔχει πάθει νοσήσει καλὴ-
τερα τί υποφέρει ὁ ἄλλος κι' ἐσύ ποὺ ἐ-
μείνες στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ ἔχεις πολὺ
καλὰ πῶς ἐπέρασε ὁ κ. Φαίδων. Τοῦ διά-
βασα τὸ γράμμα σου καὶ συγκινήθηκε ἱ-
διαίτερος γιὰ τὸ κεράκι ποὺ ἀναψες σὲ
ἐκκλησιαστικὰ γιὰ τὴν ὕψα του. Κι' ἐκεῖνος
μεταδίδει τοὺς χαριστικούς του σὲ
μαμὰ σου καὶ τὴν εὐχαριστοῖ πολὺ γιὰ
τὸ ἐνδιαφέρον της. Συγχαρητήρια καὶ γιὰ
τὴν ἐπιτυχία σου σὲ σχολεῖο. Ὅπως εἶπες
ἡ δασκάλα ἔβαλε τὰ παιδιὰ νὰ σβῶσιν τὶς
δικὲς τους ἐκθέσεις καὶ νὰ γράφουν τὴ δι-
κή σου; Ὁρίχιος! Κοίταξε μόνον μὴν τὸ
πάρῃς πολὺ ἐπάνω σου!

Σκυριανόπουλο, ἔχω δύο γράμματά
σου ὅπ' ὤψει μου καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅς
εὐχαριστῶ ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Φαίδωνος
γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου. Καὶ βέβαια δὲν
γυρίσῃ θὰ σὲ γράψω ἀπ' ἐκτάσει ὅλα δ-
σα ἐπέρασε καὶ μάλιστα μὲ διπλὸ κέφι μιά
καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ εἶναι περασμένα καὶ
θὰ βλεπῇ πιά ὅπως ὁλος ὁ κόσμος. Σὲ ὁ-
σὰ γράφεις σχετικὰ μὲ τὸ δωδεκάσέλιδο
κτλ. σὲ παραπέμπω σὲ προηγούμενες ἀ-

παντήσεις μου καὶ σοῦ συνιστῶ νὰ πῇς στὸν
φίλο σου ὅτι ἡ Διαπλάσις δὲν πουλιέται
σὰν χαρτὶ μὲ τὴν ὁκτ, ἀλλὰ σὰν περιεχο-
μένο. Καὶ νὰ θέλῃς ἀκόμη ν' αὐξήσουμε
τὶς σελίδες, πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μᾶς
τὸ ἐπέτρεπαν, τώρα μὲ τὸν περιορισμὸ
τοῦ χαρτιοῦ. Ἐρεῖς πῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα
ποὺ κηρύχθηκε ὁ πόλεμος, τὸ «Benjamin»,
τὸ μεγαλύτερο γαλλικὸ παιδικὸ περιοδικό,
ποὺ τυπωνόταν ἄλλοτε σὲ ὀκτὼ σελίδες
σχήματος ἐφημερίδος, βγαίνει τετρασέλιδο
στὸ σῆμα μου; Βέβαια ἐκεῖ εἶναι πόλε-
μος κι' ἐδῶ, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἔχουμε τέ-
τοια πράγματα, μὰ τὸν ἀντίκτυπο πάντα
τὸν αἰσθανόμαστε κατὰ διαφόρους τρόπους.
Ὅσο γιὰ τὰ μυθιστορήματα, αὐτὰ εἶναι
ζήτημα γούστου νὰ πρὸ ὀλίγου ἀνοιξά
ἕνα γράμμα τοῦ Στέφανου Ἀμάραντου
ποὺ μοῦ λέει πῶς περιμένει καθε βδομάδα
μὲ ἀνυπομονήσῃ νὰ διαβάσῃ τὶς ὥριες
συνέχειες τῶν «Θαλασσῶν καὶ» καὶ τῆς
«Ρυτοπούλας», ἀπ' ὅλα δὲ τὰ παιδιὰ λα-
βαίνω γράμματά ποὺ μοῦ δηλώνουν πῶς
τὰ φανταζοῦνται τοὺς ἄρσαν ἐ-
ξαιρετικὰ. Στὶς ὑπολοιπὲς ἐρωτήσεις σου
θὰ ἀπαντήσω σὲ ἄλλο φύλλο, ἂν ἔχω
χώρο.

Ἀκούστε κι' ἕνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο
ποὺ μοῦ γράφει ἡ Νίκη: «Προχθὲς εἶδα
ἕνα παιδάκι εἰς κρατούσης μὴ Δια-
πλάσις σὲ χέρι. Εἶσαι διαπλάσιον, μι-
κρὲ;» τὸν ρώτησα. Μὰ ἦταν τόσο ἐν-
θουσιασμένο ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην του φυλ-
λάδιον ποὺ δὲν ἀπάντησε! Δὲν εἶναι νόστι-
μο; Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ
τὴ σειρά του.

Ποτὲ μοῦ δὲν θὰ φανταζοῦμαι, Ραφαήλ,
ἂν δὲν ποὺ τῷγραφες, πῶς εἶναι δυνατόν
νὰ πῶς τέτοιο καλὰ. Κι' ἐδῶ εἶχαμε
μιά καταιγίδα δυνατὴ ἐκείνης τὶς μέρες
μιά ὅχι τέτοια θεομηνία. Χαριστίσματα
στὸ Στέφανο Ἀμάραντο καὶ καλὸ κου-
ράγιο στὴν μελέτη.

Ναί, Αἶεν Ἀρστέυειν πολλὰ παιδιὰ
μου καὶ ὅταν ἀκόμη μεγαλώσουν δὲν μ'
ἀρνοῦνται ὅπως ὁ κ. Β. Παπαδόκης, ἡ
Μεγάλη Ἑλλάς καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι, τὸ
φυσικὸ ὅμως εἶναι ὅταν φθάσῃ σὲ ἡλικία
νὰ μποῦν σὲ Πανεπιστήμιον ἢ νὰ ἐργα-
σθῶν, κυριεύονται ἀπὸ ἄλλες ἐννοίας καὶ
φροντίζουν καὶ δὲν τοὺς μένει πιά καίριος
γιὰ μέλας. Αὐτὸ τὸ ἔβρω καὶ τὸ ἔχω ὅπ'
ὤψι μοῦ καὶ μ' ὅλο πὺλμα γιὰ τὴν
στέργῃ ἔχω τὴν παραγοιὰ πῶς πάντα
μὲ θυμοῦνται καὶ μὲ ἀγαπᾶν. Τώρα ἂν
ἐσύ ἔχεις τὴν ἀπόφαση νὰ μείνῃς ἰσοδύνα-
μος συνδρομητῆς, τόσο τὸ καλύτερο, ἕνας λό-
γος νὰ χαίρομαι παραπάνω. Ὁ φίλος σου
κακὰ σὲ πληροφόρησε. Ὁ κ. Φαίδων—ποὺ
ὁ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου καὶ
τὶς εὐχὲς σου—δὲν ἔχει ἄλλο ψευδώνυμο.
Τὸν «Μπέμπη Ἀρχιλήστρα» τὸν εἶχε
παραχωρήσει στὴν κυρά-Μάρθα, καὶ γιὰ νὰ
μὴν ἀλλάξῃ τ' ὄνομα ποὺ ἦταν συνεισθε-
να τὰ παιδιὰ νὰ βλεποῦν ὅς αὐτὴ τὴν στή-
λη, δημοσιεύθηκε μὲ τὴν δικὴν τὴν ὁ-
πογραφὴν. Τ' ἄλλα ὀνόματα ποὺ ἀναφέρεις
ἀνέχουν ὅς ἄλλους συνεργάτες μου. Ὁ Ἀ-
νανίας ἔγινε ἕξω φρεσὼν ποὺ ἀμφισβήτη-
σε τὴν ὑπαρξὴν του καὶ θὰ πᾶν νὰ βγάλῃ
λέει, μὴ φωτογραφία του νὰ σοῦ τὴν
στείλῃ.

Καὶ σὲνα, Δουλοῦδι τὸν Ἀλπεων, ἔ-
χω δύο γράμματά μπροστὰ μου καὶ μὲ
συγκίνησε πολὺ αὐτὸ ποὺ γράφεις γιὰ τὸν
κ. Φαίδωνα πῶς: «Ἡ καρδιά δὲν τῶν
παιδιῶν σου εἶναι κοντὰ του, περιμένοντας
τὴν τακτικὴν τοῦ ἐπιστολῆς. Διαβίβασα τὰ
σέβη καὶ τὶς εὐχὲς σου στὸν ἴδιον ποὺ ἔ-
χει πολὺ συγκινήσει ἀπὸ τὴν ἀγάπην ποὺ
τοῦ δειχνουν τὰ Διαπλάσιον. Στὴν ἀ-

πορία σου ἐκείνη ἀπάντησα, καθὼς θὰ εἰ-
δες, σὲ 47ο φύλλο.

Ἀλήθεια, Ἀλεξανδρινέ, εἶχες κιόλας
ἕνα μήνα νὰ μοῦ γράφῃς; Τὴ γρήγορα
περνᾷ ὁ καιρὸς. Κι' ἐδῶ εἶχαμε ὥριες
λιακάδες, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ σοῦ
γράφω ἔξω εἶναι σωστὸς κατακλυσμὸς.
Ἦρθε στ' ἀλήθεια ὁ χειμώνας, καὶ ὅπως
λές κι' ἐσύ, ὥρατος εἶναι στὴν Ἀλεξάν-
δρεια, ἀλλὰ τὸ ἴδιο εὐχάριστος εἶναι καὶ
ἐδῶ, γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά, ἐνῶ ἔξω φυσᾷ
ὁ ἀέρας ἡ βρέχει δυνατόν. Καὶ ἡ γελοιο-
γραφία σου καὶ τὸ Π. Πνεῦμα ὡραϊότατα
καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Πραγματικὰ, Ἄρμα τῆς Νίκης, βρισκό-
μαστε σὲ πρῶτον τῆς μεγάλης χαρὰς
δὴλ. τῆς γιορτῆς γιὰ τὴν ἐξηντάχρονη, χά-
ρις ἰδίως στὸν ὑπουργὸ κ. Κοτζιά ποὺ αὐ-
τὸς ἔχει ἀναλάβει ὅλη τὴν πρωτοβουλία
γιὰ τὴν διοργάνωσιν. Τὸ «Ἑλληνικὸν
Μέλλον» ποὺ ὁ διευθυντὴς του εἶναι κι'
αὐτὸς στὴν ἐπιτροπὴν, εἶχε τὴν καλωσύνην
νὰ δημοσιεύσῃ τὸν κατάλογο ἀπὸ παλὰ Δια-
πλάσιον ποὺ τώρα ἔχουν λάβει μεγά-
λη θέσιν στὴν κοινωνία. Μ' αὐτὸ δόθηκε
εὐκαιρία σὲ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» νὰ δη-
μοσιεύσῃ καὶ τὸ ὡραϊότατο ἐκεῖνο ἀρ-
θρον καὶ νὰ βάλῃ μαζί καὶ τὴν φωτο-
γραφία τοῦ κ. Παπαδοπούλου. Τώρα,
ὅταν γυρίσῃ ὁ κ. Φαίδων ἀπὸ τὴν
κλινικὴν θὰ συγκληθῇ καὶ ἡ ἐπιτροπὴ καὶ
θὰ ληφθοῦν ὁριστικὰ ἀποφάσεις γιὰ τὸν
ἐορτασμόν. Γιὰ τὸν γρίφο τοῦ 43 φύλλου
ἔχεις δικίον, τὸ πρῶτο σχῆμα ἔχει ἕνα μι-
κρὸ λάθος, ἀλλὰ μαντεύεται εὐκολὰ ὥστε
δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ἀκυρώσω. Τὶς
Πν. Ἀσκήσεις μπορεῖς νὰ τὶς γράφῃς καὶ
σὲ ἀχαράκωτο χαρτὶ, φθάνει νὰ εἶναι κα-
θαρογραμμένες.

Ὅταν τὸ *Ναυτάκι* γύρισε σὲ σχολεῖο
τοῦ καὶ συναντήθηκε μὲ τοὺς παλιούς συμ-
μαθητὲς του, εἶπανε ὅτι καθένας πῶς περά-
σαν τὸ καλοκαίρι τους. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς
δὴλωσαν πῶς ὅλο τὸ καλοκαίρι δὲν
διάβασαν τίποτε καὶ τὸ *Ναυτάκι* τοὺς εἶ-
πε πῶς ἔχασαν πρὶν μὴνες ἀδίκαια. Τὶ σω-
στὸς λόγος! Τίποτε, παιδιὰ μου, δὲν ἀνα-
πληρῶνται τὸ διάβασμα ποὺ κάνει ἕνας ἀν-
θρώπος σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία. Ἀργότερα
τὴ δουλειά του, μὲ τὶς οἰκογενειακὰς φρον-
τίδας, μὲ τὴν ἀπόσπασιν στὶς ἐπιστημονικὰς
μελέτας οὕτε καὶρο οὕτε μεγάλη δρεῖν
ἔχει κανένας γιὰ διάβασμα. Γι' αὐτὸ, ὅπο-
τε σὰς μένει καιρὸς διαβασμοῦ, νὰ διαβά-
ζεις. Καὶ τοὺς τέλους μοῦ βέβαια, ὅπως
ἔκανε τὸ *Ναυτάκι*, ποὺ ἐμφεληθῆκε πά-
ρα πολὺ ἀπ' αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς
κλασσικοὺς συγγραφῆς τῶν ἀρχαίων καὶ
τῶν νεωτέρων χρόνων, εἰς τὸ πρωτότυ-
πο εἶπε ὅς ἐκλεκτὲς μεταφράσεις. Κατα-
λαβαίνω πῶς ἔχεις πολλὰ μαθήματα στὴν
Ε' τάξην μ' αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος γιὰ νὰ

κληρος ή να τυφλωθής. Τρέμω πού τό σολογιζόμαι ένα τέτοιο πράγμα και φαντάζομαι τήν ταραχή τών δικών σου. Προσέχεται τά καμινέτα, παιδιά μου, είναι πολύ επικίνδυνα πράγματα! Βέβαια είναι δεκτές οι απαντήσεις σου στους διαγωνισμούς αφού ή άρχισή τους όφειλτα σε τόσο σοβαρή αίτία και περιμένω και τήν απάντηση στην Κυριακή. Όσο για τό άλλο πού γράφεις, ότι άμα δέν βλέπεις απάντηση στην Άλληλογραφία νομίζεις πώς σε περιφρονώ, είναι κάτι πού δέν πρσπει να τό σκέπτεται ποτέ ένα παιδί μου. Σας αγαπώ όλα ίσα, μά δέν είναι δυνατόν να απαντώ πάντα στους ίδιους, γιατί τότε θα παραπονιόνταν οι άλλοι και με τό δικιο τους, ό χώρος δέ δέν μου επιτρέπει να απαντώ σε όλους. Έοις ένα μου γράφετε ελεύθερα και να ξέρει πώς διαβάσω όλα σας τά γράμματα με μεγάλο ενδιαφέρον. Από τό σκίτσα σου θα είδες ότι τό ένα δημοσιεύθηκε. Καί μ' όλο πού δέν είμαι αόστηρή, όπως λές, ώστόσο θα σου κάνω μία παρατήρηση: ένώ έχεις καλό γραφικό χαρακτήρα, γιατί τόν αλλάζεις κάπως δύο γραμμές; Τό όρθιο γράφικό σου είναι πολύ όρατο αυτό να καλλιστεργήσης σταθερά.

Καταλαβαίνω πώς ο' έχουν πνίξει τά πολλά μαθήματα, **Σίφουνα**, και σε δικαιολογώ. Άργότερα, πού θαχης μπή σ' ένα δρόμο θα βρίσκη περισσότερο καιρό για μένα. Για τόν κ. Φαίδωνα βλέπεις τί γράφω παραπάνω, θα τού διαβάσω δέ τά καλά σου λόγια. Ναί, και τού Πένταθλου ή προκήρυξη αναβλήθηκε για τόν λόγο αυτόν και τώρα πιά θα προκηρυχθί σ' ένα από τά φυλλάδια τού Δεκεμβρίου.

Αδολάο, μέσα στά Παιδ. Πνεύματα βρήκα παραπομπή — ήταν γραμμένο σε μικρό χαρτί και φαίνεται. Έγινε λάθος στη διαλογή — ένα ποίημά σου με τόν τίτλο: «Εύγνωμοσύνη». Είναι όρατο και θα τό δημοσιεύα αν. . . δέν ειχαν φύγει πιά τά χειδόνια. Τό φυλλάδι λοιπόν, και αν θέλεις τό δημοσιεύω τήν άνοιξη, έκτός αν δέν τό καταδέχσαι πιά ως τότε.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: **Άττέ Ιράμ** (τό δικό σου γραμματάκι ήταν τό πρώτο πού έλαβα και πού ρωτούσε για τήν ύγεία τού κ. Φαίδωνος και συγχινήθηκε πολύ όταν τό έμαθε) τό φυλλάδι για να τού τό δείξω όταν γυρίσω από τήν Κλινική και να ιδή πόσο τρυφερά και εύγενικά αισθήματα έχεις και τί όωραία τά έκφράζεις!) **Άσπρο Κουνελάκι** (καλή προκοπή στά μαθήματα) θα προτιμούσα τά έξηγτάχρονα να τά γιορτάζατε όταν θα γιορταστούν κι' έδω στην Άθήνα για να πάρη έτσι ό έορτασμό πού πανελληνία μορφή!) **Μαγεμμένο Δοξάρι** (και μένα μου τδχει αναγγείλει ή καλή παλιά μου φίλη ή κυρία Δαμπίρη πώς θ' αναλάβη αυτή τόν έορτασμό τών Έξηγτάχρονων στην Πάτρα αν τά Μ. Μυστικά τά στέλνεις με άνοιχτό φάκελλο, θα πληρώνης μόνο 1 δραχμή γραμματόσημο διεύθυνση έλλαξα!) **Μάγκαν** (πολύ χαίρομαι πού τώρα είσαι έντελώς καλά, πρόσχε όμως να μή χάσης δ,τι κέρδισες) μία από τίς καλές επιδράσεις τής Διάπλασης είναι κι' αυτή: να δημιουργή φίλεις αδιάσπαστες και μακροχρόνιες οι λύσεις δεκτές άσκήσεις θα μου στείλεις όταν προκηρυχθί ό νέος διαγωνισμός!) **Στέφανον** **Βάδραντον** (στις έρωτήσεις σου απαντώ παραπάνω τά «500 έκτακτομύρια» έχουν έκδοθί σε βιβλίο κι' έτσι δέν μπορώ να τά ξαναδημοσιεύω!) **Νυχτοράγουδο** (αυτά τά λαϊκά ανέκδοτα κυκλοφορούν σε διάφορες παραλλαγές, και ή δική σου όμως είναι πολύ νόστιμη)

Έχεις δικιο: στο όπ' αριθ. 575 μικτό τού 47 φυλλαδίου λείπει να ε πρό τοι: να τό διορθώσετε) **Δόκτορα Φάουστ** (περιμένω λοιπόν να ιδώ τή δράση σου λογισμοό έστειλα!) **Μάκη** (στο Διεύθυνση έχω περί τούς δεκαπέντε συνδρομητές μπορείς λοιπόν όρωιότατα να ιδρύσης σύλλογο καλόν πού επέτρεψαν τό κυνήγι μόλις μετά τίς 15 Αυγούστου, γιατί άλλως με τό κυνηγετικό σου μένος δέν θα ειχες αφήσει πούλι πετούμενο) όχι μόνο τό «Σταμί τής ζωής» αλλά και πολλές άλλες Αθην. Έπιστολές έχουν μπαί σε αναγνωστικά διαβάσεις τί απάντησα και στο προηγούμενο φύλλο στη **Δυγερή**;) **Άρμπαρόριζα** (άσκήσεις δέν δέχομαι παρά μόνον όταν προκηρυχθί διαγωνισμός) φυλάξε τες να μου τίς ξαναστείλεις τότε!) **Γαρόνια** (δέν τό φαντάστηκα ποτέ πώς με έξασας) τετράδια έστειλα!) **Ολιμμένη Μελωδία**, **Άπόστολον Θεοδώρου** κλπ. κλπ.

Είς όσας έπιστολές έλαβα μετά τήν 1ην Νοεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 289ου Διαγωνισμού Λύσεων. ΑΙ λύσεις τού φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι τής 11 Ιανουαρίου.

601. Δεξιόγριφος

Με τό πρώτο άναστενάξεις
Και τόν πόνο σου φωνάζεις
Με τό άλλο τηγανίζεις,
Ψήνεις, μά και προσφαγίζεις.
Τώρα — αλλόκοτο και τούτο! —
Ένωσέ τα κι' έχεις φρούτο.
Δωδωναίος

602. Μεταγραμματισμός

Και προστάζει μία φωνή:
Κάμε της τό τρίτο Νί!
Κι' έφυγε απ' τήν Κορινθία
Κι' έγινε στην Ιταλία
— Σας έξηγήσα τό πώς —
Άπό πόλη, ποταμός
Γελαστός Άντιπλοίαρχος

603. Στοιχειόγριφος με Άναγραμματισμόν

Τής Ελλάδος κάποια χώρα
Σπλάχνο σου θα γίνη τώρα
Άν τήν άποκεφαλίσης
Και τήν αναγραμματίσης.
Λοχαγός Ντρεύφους

604. Δημώδες Αίνιγμα

Ό μπάρμπα μας ό στοργγυλός
Κι' ό στοργγυλοζώσιμος
Σαφόντα ζώνες ζώνεται
Και τήν παλιά του άπέξω.
Τζόνει

605. Γεωγραφική Κλίμαξ

K — A
K — A
K — — A
K — — — A
K — — — — A
K — — — — — A
K — — — — — — A
K — — — — — — — A

Έκ τών άνω κατά σειράν: Έλληνισμός, Άσιατικόν κράτος, νήσος τών Άντιλλών, νήσος τής Ελλάδος, νήσος τού Ιονίου, πόλις τής Μακεδονίας, έπαρχία τής Ισπανίας, έλληνική πόλις.
Λοχαγός Ντρεύφους

606. Κρυπτογραφικόν

1234567890 = Σπουδαία έφευρεσις.
2117 = Μεγάλη συμφορά.
3746120 = Ίδιος μεγάλου βασιλιά.
4657120 = Ναυτικόν εργαλείον.
51670 = τής νίκης.
678726 = Μεγάλος ζωγράφος
712 = Θεός.

873267 = Προάστεια τών Άθηνών.
9007 = Όρος.
0193x0 = Τό δεύτερον όπλον τών κορατών.

Βασιλεύς Άθην

607. Άκροστιχίς εκ μεταγραμματισμού
Ν' άλλαχθούν τ' αρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων ούτως ώστε ν' άποτελεσθούν άλλαι τόσαι λέξεις τών όποιών τ' αρχικά ν' άποτελούν γνωμικόν: μύς — ύφεις — πάθος — έρκος — έλη — ρή — ξις — ίασις — πέρας — έθος — νεύμα — έορ — τη — χορός.
Λοχαγός Ντρεύφους

608. Μονολεκτικός Γρίφος

ός
ός ννννός
ός ννννός
ός ννννός
ός
Γελαστός Άντιπλοίαρχος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων τού φύλλ. 35

432. Δόνησις (Δόν, Ίσις). — 424. Άγγελος. — Άγγλος. — 425. Υπάτη άπάτη. — 426. Θεά-θέα. — 427.

K A T A 428. Τό μεγάλο ψάρι τρώ-
A I A Σ γει τό μικρό. (Η άνάγνω-
T A Φ Η σις εκ δεξιών, κατά στήλας,
A Σ Η Ρ εκ τών άνω και τών κάτω
έναντάς). — 429. Πάνις, Πάρις, χάρις,
χωρίς, Χλωρίς. — 430-434. Διά τού Μ:
Θέμις, Μαρία, κύμα, άσμα, νόμος. —
435. ΠΑΡΟΣ (Πελίας, ΣΑούλ, βά-
Ρος, άφρΟς, όρκοΣ). — 436. Αίέν άρι-
στεύειν (ε έν αρ, εις τεβ ιν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ' 556]

Ζουρλοπαρέα με δέχεσαι μέλος; Ά-
πάντησε γρήγορα και στείλε καταστα-
τικό. Διεύθυνσις: Βενετοκλή, Χαριλάου
Τρικούπη 75, Άθήνας, δι'

Αίέν Άριστεύειν

[ΛΘ' 557]

Μαχημένο Γιασεμί, έγραφα Διάνα, Βα-
σίλισσα τών Λουλουδιών, έστειλα. Έ-
βερρετ, τοπέον δέν έλαβα.

Ολιμμένη Μελωδία

[ΛΘ' 558]

«Διαβολάκια», Δευκέ Άγγελε, Κόρη
Κυμάτων, Δελούδω, Διάνα, Τίνο κλπ.
Διαπλασόπουλα, για εύχες σας, υπερευχα-
ριστώ... Γελαστός Άντιπλοίαρχος

[ΛΘ' 559]

Γυπαετέ, στείλε διεύθυνσι σου.
Κόμης φόν Σπέε, Ιωάννου Δροσο-
πούλου 82, Άθήνας (8).

[ΛΘ' 560]

Αγαπητά διαπλασόπουλα, λόγοι άνώ-
τεροι μ' αναγκάζουν να τεθώ στο πε-
ριθώριον τής κινήσεως. Με μεγάλην μου
δέ λύπην διακόπτω και γαλλικόν μου άλ-
λογραφίαν.
Τάυ-Σή

[ΛΘ' 561]

Σκυριανόπουλο, ποιά ή διεύθυνσίς σου;
Δελούδω

[ΛΘ' 562]

Η έορτή «Έξηγτάχρονων» στην Πόλη
έπέτυχε, γενομένης θερμής Διαπλασια-
κής άτμοσφαιρας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΛΘ' 563]

Αποτελέσματα Διαγωνισμού: Ιον Βρα-
βείον: Δόης Άλόης. 2ον Έρμης.
Βραβεία έστάλησαν. Λοιπούς υπερευχαρί-
στούμε. ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ